

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatele: **K. H.**, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti odpůrci: **město Domažlice**, se sídlem náměstí Míru 1, Domažlice, zast. Mgr. Jiřinou Endrštovou, advokátkou se sídlem Poštovní 18, Rakovník, ve věci zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Domažlice, schváleného usnesením Zastupitelstva města Domažlice ze dne 19. 10. 2016 č. 1184, v části týkající se vymezení plochy P25, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2019, č. j. 59 A 17/2018 – 51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2019, č. j. 59 A 17/2018 – 51, **se zrušuje.**
- II. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem ze dne 21. 12. 2018 domáhal u Krajského soudu v Plzni zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Domažlice schváleného usnesením Zastupitelstva města Domažlice ze dne 19. 10. 2016 č. X (dále jen „územní plán“), a to v rozsahu vymezení plochy P25. Navrhovatel je vlastníkem pozemku p. č. X v katastrálním území Domažlice, jenž je v územním plánu zahrnut do plochy P25. Funkční vymezení této plochy v zásadě odpovídá jejímu funkčnímu určení v předchozím územním plánu z roku 1994. Jedná se o plochu občanského vybavení, která je určena pro rozvoj přílehlé základní školy (ZŠ Komenského). Navrhovatel uplatnil v procesu pořizování územního plánu námitku, které odpůrce nevyhověl. V jediném uplatněném návrhovém bodu navrhovatel namítl, že odůvodnění rozhodnutí o námitce nespĺňuje požadavky na něj kladené.

[2] Krajský soud zamítl návrh na zrušení části územního plánu v záhlaví uvedeným rozsudkem. Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí o námitce, vyšel z toho, že funkční využití

pozemku navrhovatele bylo převzato z dřívějšího územního plánu. Dále zdůraznil, že pokud navrhovatel uplatnil námitku, musí se soud zaměřit na míru její konkrétnosti. Pokud je uplatněná námitka konkrétní a sofistikovaná, musí soud bazírovat na jejím detailním vypořádání. Byla-li uplatněna jen obecně, lze připustit i její relativně obecné vypořádání. V této věci navrhovatel v námitce uvedl pouze to, že nesouhlasí s kontinuitou funkčního zařazení plochy P25, v níž se nachází jeho pozemek, protože ho chce využít k bydlení v rodinném domě. To nelze považovat za sofistikovanou námitku, s níž by se měl odpůrce dalekosáhle vypořádat. Navrhovatel uvedl, že chce bydlet v rodinném domě, současně ovšem věděl, že se pozemek nachází v ploše, kde takový způsob využití není možný. Rozhodnutí odpůrce o zachování funkčního určení plochy P25 tak pro něj nemohlo být překvapivé. Navrhovatel ostatně ani neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na případnou změnu odpůrceva názoru na změnu způsobu využití uvedené plochy. Za takové situace nebyla uplatněná námitka ničím jiným než pouhým vyjádřením nesouhlasu se zachováním kontinuity funkčního zařazení doplněným o vyjádření vůle bydlet v rodinném domě, což na obecnosti námitky nemohlo nic změnit. Obecnou námitku postačí vypořádat obecně. Krajský soud uzavřel, že nový územní plán je příležitostí pro přehodnocení dosavadního stavu a přijetí případných změn. Pokud se však odpůrce rozhodne pro kontinuitu stávajícího funkčního využití a tento svůj postup odůvodní tak, aby to odpovídalo míře konkrétnosti vznesených námitek, není důvod pro zásah soudu v podobě zrušení části územního plánu.

II. Argumenty kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Navrhovatel vytýká krajskému soudu, že se vůbec nevypořádal s jeho argumentem, že podle § 5 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jsou obce povinny soustavně sledovat uplatňování územněplánovací dokumentace a pořídit její změnu, dojde-li ke změně podmínek, za nichž byla vydána. Jelikož se jedná o zákonnou povinnost, není rozhodné, nakolik je námitka odůvodněna. Odpůrce byl povinen zohlednit uvedené ustanovení stavebního zákona, neboť v době podání námitky byl pozemek omezován ve svém využití již cca 20 let, aniž by po tuto dobu byl alespoň částečně využit k účelu stanovenému územním plánem. Navrhovatel nebyl odpůrcem kontaktován ve věci odkupu pozemku či dohody o realizaci stavebního záměru souvisejícího s rozšířením základní školy. Odpůrce naopak vybudoval zcela nové školské zařízení na jiném místě, čímž došlo ke změně podmínek v rámci řešeného území. Odpůrce se tedy nemůže dovolávat nezměnitelnosti stavu, jehož doba trvání několikanásobně přesahuje stavebním zákonem předvídané lhůty pro aktualizaci územněplánovací dokumentace. Kontinuita územního plánování nemůže být vykládána jako trvalá překážka výkonu vlastnického práva bez ohledu na vývoj území a další okolnosti, které se mohou v čase měnit (např. bytová potřeba vlastníka pozemku). S absolutní neaktivitou odpůrce trvající 20 let roste legitimní očekávání stěžovatele, že v případě zamítnutí námitky uvede odpůrce konkrétní, smysluplné, skutečné a objektivně doložitelné důvody pro své rozhodnutí.

[5] Stěžovatel má za nesprávný závěr krajského soudu, že pokud je námitka obecná, postačí její obecné vypořádání. Zákon totiž nestanoví žádné náležitosti či jiné požadavky na znění a obsah námitek. Odpůrce musí vzít v úvahu nejen doslovné znění námitky, ale též její smysl, účel a širší okolnosti jejího podání. Stěžovatelem uplatněnou námitku lze považovat za konkrétní, neboť z ní plyne nesouhlas s konkrétním řešením plochy P25 motivovaný jeho konkrétní potřebou (stavba rodinného domu). Není legitimní, že krajský soud klade vyšší

pokračování

nároky na stěžovatele než na odpůrce jakožto představitele veřejné moci, jehož rozhodnutí není konstruktivně odůvodněno.

[6] Stěžovatel namítá, že jeho námitka není vypořádána přezkoumatelným způsobem. K požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí o námitce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel neklade na odpůrce přemrštěné požadavky, pouze chce, aby z odůvodnění rozhodnutí o námitce byly seznatelné legitimní důvody vedoucí k omezení jeho vlastnického práva k pozemku. Zásah do subjektivních práv stěžovatele je natolik zjevný a citelný (omezení trvá nyní již 25 let, aniž by se odpůrce snažil situaci řešit), že se v případě zrušení části územního plánu soudem nemůže jednat o zásah do práva na samosprávu.

[7] Dále stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud rozsáhle citoval z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které se týká posuzování přiměřenosti zásahu do vlastnického práva. Otázka přiměřenosti územního plánu se ovšem týká pátého kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, jak byl vymezen judikaturou, stěžovatel nicméně v návrhu namítl nezákonnost územního plánu z důvodu nesplnění třetího kroku algoritmu. Posuzování porušení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu do vlastnického práva v případě procesních pochybení odpůrce není v souladu s algoritmem přezkumu opatření obecné povahy. I kdyby bylo za této situace na místě, aby se krajský soud zabýval přiměřeností územního plánu, jeho úvahy o této otázce jsou nesprávné. Test proporcionality spočívá v posouzení několika podmínek, jimiž se ovšem krajský soud vůbec nezabýval s výjimkou závěru, že se zásah opírá o legitimní důvod (požadavek na vytváření či rozšiřování materiálních podmínek pro školství). Nevypořádává se však se skutečností, že odpůrce již vybudoval zcela nové školské zařízení v blízkosti pozemku stěžovatele a z územního plánu ani odůvodnění rozhodnutí o námitce neplyne žádný záměr či potřeba rozšiřovat ZŠ Komenského. Není tedy zřejmé, proč je nezbytné zachovat stávající funkční využití plochy P25 a jak by stěžovatelem požadovaná změna funkčního využití této plochy zasáhla do práva na vzdělání.

[8] Závěrem stěžovatel uvedl, že v návrhu na zrušení části opatření obecné povahy navrhl provést důkaz fotodokumentací týkající se výstavby nové základní školy a jejího umístění. Z rozsudku není zřejmé, jak krajský soud s tímto návrhem naložil. Krajský soud se nezabýval ani jeho důkazními návrhy vyvracejícími tvrzení odpůrce, že pozemek není dopravně napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou komunikaci. Krajský soud nebyl povinen navržené důkazy provést, byl však povinen svůj postup odůvodnit. Jelikož tak neučinil, zatížil rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[9] Odpůrce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[11] Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasačních námitek, zabýval se tím, zda byly v řízení před krajským soudem splněny podmínky řízení, konkrétně zda nebyla dána překážka věci rozsouzené.

[12] Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel podal návrh na zrušení části opatření obecné povahy dne 27. 12. 2018. Domáhal se jím zrušení územního plánu v rozsahu plochy P25, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitce uplatněné v průběhu pořizování územního plánu. V návrhu stěžovatel sám uvedl, že se již v minulosti domáhal zrušení územního plánu, a to návrhem ze dne 29. 17. 2017, jenž byl krajským soudem veden pod sp. zn. 59 A 1/2018. O tomto návrhu rozhodl krajský soud dne 14. 3. 2018, přičemž návrhovým bodem, jímž navrhovatel namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitce, se věcně nezabýval s ohledem na jeho opožděnost (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).

[13] Z rozsudku krajského soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 59 A 1/2018 – 87, se podává, že dne 2. 1. 2018 došel soudu bezvadný návrh stěžovatele na zrušení části územního plánu v rozsahu plochy P25. Návrh byl doplněn podáním ze dne 2. 3. 2018, které bylo soudu doručeno dne 5. 3. 2018, v němž navrhovatel namítl, že rozhodnutí o jeho námitce je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud dospěl k závěru, že tuto námitku nelze považovat za rozvinutí návrhových bodů uplatněných v návrhu, jedná se o zcela nový návrhový bod. S ohledem na § 101b odst. 2, větu druhou, s. ř. s. k němu krajský soud nepřihlédl. Vzhledem k nedůvodnosti řádně uplatněných návrhových bodů návrh zamítl. Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, řízení o ní ovšem bylo zastaveno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 As 148/2018 - 24, pro nezaplacení soudního poplatku.

[14] Z výše uvedeného plyne, že stěžovatel se nyní v řízení před krajským soudem domáhal zrušení téhož opatření obecné povahy v témže rozsahu jako v řízení vedeném pod sp. zn. 59 A 1/2018. V obou řízeních postupně vedených před krajským soudem vystupovali totožní účastníci řízení (stěžovatel jakožto navrhovatel a město Domažlice jakožto odpůrce) a předmětem soudního přezkumu vymezeným v návrhu byla totožná část totožného opatření obecné povahy (plocha P25 vymezená v územním plánu z roku 2016). Řízení se liší pouze v tom, že zatímco v prvním řízení namítl stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitce až po podání bezvadného návrhu na zahájení řízení, nyní uplatnil tento návrhový bod již v návrhu na zahájení řízení.

[15] Stěžovatel v nyní posuzované věci opakovaně zaujal stanovisko, že projednání jeho v pořadí druhého návrhu nebrání překážka věci rozsouzené, neboť v něm uplatněný jediný návrhový bod nebyl předmětem věcného posouzení ze strany krajského soudu v řízení o prvním návrhu, a to z důvodu jeho uplatnění poté, co nastaly účinky koncentrace řízení dle § 101b odst. 2, věty druhé, s. ř. s. (viz návrh na zahájení řízení a repliku k vyjádření odpůrce). S touto argumentací se krajský soud zcela ztotožnil, za rozhodující považoval, že i v pořadí druhý návrh byl podán v zákonem stanovené lhůtě a v něm uplatněný návrhový bod nebyl věcně projednán v předchozím řízení.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil existenci překážky věci rozsouzené. Předně je třeba zmínit, že neexistence překážky věci rozsouzené (označované též jako překážka *rei indicatae*) je jednou z podmínek řízení (procesních podmínek), které představují předpoklady přípustnosti vydání meritorního rozhodnutí v dané věci (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31). Ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ukládá soudu povinnost (nikoliv pouze možnost) odmítnout návrh na zahájení řízení, bylo-li o téže věci již rozhodnuto. Lze poukázat na § 159a

pokračování

odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, podle něž jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu. Byť není toto pravidlo, které vyjadřuje materiální stránku právní moci rozsudku soudu a promítá se do překážky věci rozsouzené, výslovně upraveno v soudním řádu správním, lze jej s ohledem na § 64 s.ř.s. přiměřeně vztáhnout též na soudní řízení správní (viz rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2010, č. j. Pst 1/2009 – 348).

[17] Smyslem překážky věci rozsouzené je poskytnout právní jistotu osobám, ve vztahu k nimž se tato překážka uplatní, že spor, jenž již byl pravomocně vyřešen, nebude možné znovu řešit v novém řízení, a tedy zpochybnit dříve vydané rozhodnutí. Zpochybnit pravomocné rozhodnutí soudu v konkrétní věci lze pouze mimořádným opravným prostředkem (kasační stížností), nikoliv vyvoláním nového řízení.

[18] O totožnou věc se jedná při splnění dvou podmínek, a sice při totožnosti účastníků a totožnosti předmětu řízení. O splnění první podmínky není v dané věci žádných pochyb. Pokud jde o totožnost předmětu řízení, je třeba zvážit, zda je předmět řízení vymezen pouze napadeným správním aktem (opatřením obecné povahy) a rozsahem, v němž je napaden, nebo též skutkovými či právními důvody, o něž se návrh opírá (návrhovými body). Civilní procesualistika tradičně vymezuje předmět řízení dvěma prvky, a to uplatněným nárokem vyjádřeným v petitu žaloby a skutkovými okolnostmi (skutkem), z nichž uplatněný nárok podle navrhovatele vychází (viz usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 31 Cdo 365/2009). Tato koncepce je jistě přenositelná i na ty žalobní (návrhové) typy soudního řízení správního, v nichž není předmětem řízení správní akt, nýbrž jde svojí povahou o nalézací řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2021, č. j. 10 Afs 332/2020 – 31). Jinak je ovšem třeba přistupovat k žalobním (návrhovým) typům, které mají přezkoumný charakter (řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části). V těchto řízeních soud přezkoumává zákonnost správního aktu, jenž tak představuje předmět řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011 – 60). Třebaže jsou návrhové body, které jsou nezbytnou náležitostí návrhu na zrušení opatření obecné povahy, pro vlastní průběh soudního přezkumu významné, není jejich prostřednictvím utvářen předmět řízení, pouze se jimi vymezují skutkové či právní otázky, na jejichž podkladě má soud přezkoumat zákonnost opatření obecné povahy (ve spojení s okolnostmi, k nimž musí soud přihlídnout i bez námitek).

[19] Navrhovatel se v obou řízeních domáhal zrušení totožného opatření obecné povahy a v totožném rozsahu (plocha P25). V obou řízeních se tedy krajský soud měl podle návrhu stěžovatele zabývat zákonností téže části opatření obecné povahy. To plně postačuje pro závěr, že v obou věcech šlo o totožný předmět řízení.

[20] V kontextu řízení o prvním návrhu na zrušení územního plánu je zřejmé, že důvodem pro podání druhého návrhu byla skutečnost, že navrhovatel nepřistoupil dostatečně pečlivě k přípravě prvního návrhu, opomněl v něm uplatnit návrhový bod poukazující na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitce. První návrh na zrušení části územního plánu podal stěžovatel cca 14 měsíců poté, co vstoupil v účinnost, přičemž lhůta pro podání návrhu ještě zdaleka nebyla u konce. Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod, pro nějž by měl připustit, aby právní jistota ve vztahu mezi stěžovatelem a odpůrcem, nastolená rozsudkem krajského soudu o prvním návrhu, pokud jde o řešení plochy P25, měla být zpochybněna. Stěžovatel ostatně nevysvětlil, z jakého důvodu nemohl návrhový bod uplatněný v druhém návrhu na zrušení části opatření obecné povahy zahrnout již do návrhu prvního. Objektivně mu v tom žádná skutečnost nebránila. Důvodem pro zpochybnění výše zmíněné právní jistoty

jistě není to, že stěžovatel, resp. jeho zástupce, koncipoval první návrh na zrušení části opatření obecné povahy nedbale.

[21] Stěžovatel se na podporu svého pojetí rozsahu překážky věci rozsouzené dovolával závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, podle něž je třeba překážku věci rozsouzené aplikovat restriktivně. Pomíjí nicméně, že rozšířený senát se zabýval existencí překážky *rei indicatae* v situaci, kdy územní plán byl soudem přezkoumán k návrhu jiného vlastníka pozemků, než jaký podal návrh ve věci posuzované rozšířeným senátem. Rozšířený senát ve svém usnesení plédoval pro restriktivní vymezení překážky věci rozsouzené, aby nemohla nastat situace, že první rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podaném jedním subjektem bude bránit projednání návrhu na zrušení téhož opatření podaného jiným subjektem. Učinil tak závěr, že o totožnou věc se jedná pouze v případě, kdy návrh podá totožný navrhovatel (v nyní posuzované věci tomu tak je).

[22] Stěžovatel se dále dovolává názoru vyjádřeného v jednom rozsudku Krajského soudu v Brně a v komentáři k soudnímu řádu správnímu. Tyto názory nejsou pro Nejvyšší správní soud závazné a vzhledem k absenci jejich bližšího odůvodnění se soud s nimi nemůže ani vypořádat.

[23] Na nyní posuzovaný případ nelze vztáhnout ani závěr vyjádřený v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011 – 103, v němž Nejvyšší správní soud připustil věcné projednání druhého návrhu na zrušení opatření obecné povahy podaného týměž navrhovatelem. Předmětem řízení byla v daném případě stavební uzávěra, přičemž první návrh na její zrušení byl podán bezprostředně po jejím vydání a druhý s odstupem cca dvou let. Druhý návrh byl založen na tvrzení, že stavební uzávěra trvá nepřiměřeně dlouho (tedy plynutím času se stala neproporcionální), což je argument, který navrhovatel z povahy věci nemohl uplatnit v prvním návrhu. Nejvyšší správní soud byl navíc podle tehdejší právní úpravy povinen posuzovat věc podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí, nikoliv ke dni vydání opatření obecné povahy, jak tomu je v současnosti (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). V nyní projednávané věci mohl stěžovatel uplatnit návrhový bod uvedený v druhém návrhu na zrušení části opatření obecné povahy již ve svém prvním návrhu, přičemž oba návrhy je třeba posuzovat podle totožného skutkového a právního stavu, tj. ke dni vydání opatření obecné povahy.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že závěr krajského soudu o neexistenci překážky věci rozsouzené je nesprávný. V návaznosti na tuto chybnou úvahu projednal krajský soud návrh stěžovatele meritorně, ačkoliv jej měl odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je proto dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť řízení před krajským soudem bylo z důvodu chybějících podmínek řízení zmatečné (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1 As 21/2007 – 272). K tomu musel Nejvyšší správní soud přihlídnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu, aniž by mu však vrátil věc k dalšímu řízení, neboť již v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud proto současně odmítl návrh na zrušení části opatření obecné povahy podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[26] Za této situace se Nejvyšší správní soud nezabýval kasačními námitkami uplatněnými v kasační stížnosti, neboť by to bylo nejen nadbytečné, ale vzhledem k odmítnutí návrhu i neúčelné.

[27] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně rozhodne o odmítnutí návrhu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98). V daném případě bylo o náhradě nákladů soudního řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[28] Nejvyšší správní soud dále zvažoval, zda jsou splněny podmínky pro vrácení soudních poplatků, které stěžovatel zaplatil za návrh na zrušení části opatření obecné povahy a za kasační stížnost. Otázka, zda má stěžovatel nárok na vrácení alespoň některého z těchto soudních poplatků, je nicméně aktuálně projednávána rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu z důvodu existence rozporné judikatury (viz usnesení o postoupení věci rozšířenému senátu ze dne 22. 2. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020 – 40). Nejvyšší správní soud proto nyní o vrácení soudních poplatků nerozhodl, touto otázkou se bude zabývat v závislosti na rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť soudní poplatek lze vrátit do 10 let od konce kalendářního roku, v němž byl zaplacen (§ 10 odst. 10 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu